Karikatür
RAMIZ
No 13

Dünya Karikatürleri

Yeni zengin müessesesini terketmeden bal ayı seyahati yapıyor

—Alman karikatürü—

Otomobil sahiplerine mahsus arabadan inmeden yemek yemek için lokanta projesi.

Alman karikatürü

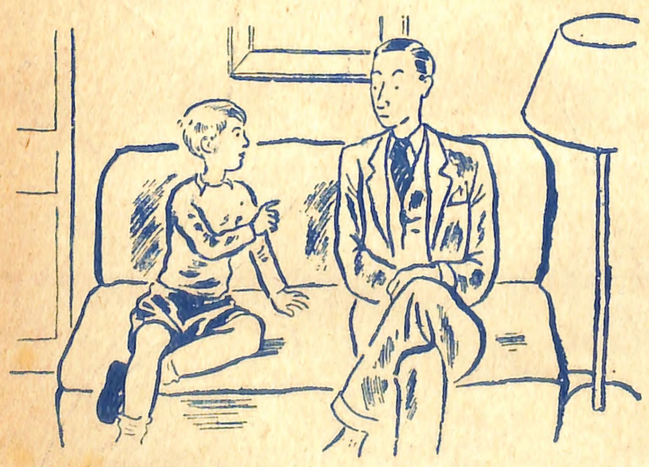

— Ablamın aftosları içinde en çok seni seviyorum!...

(Fransız karikatürü)

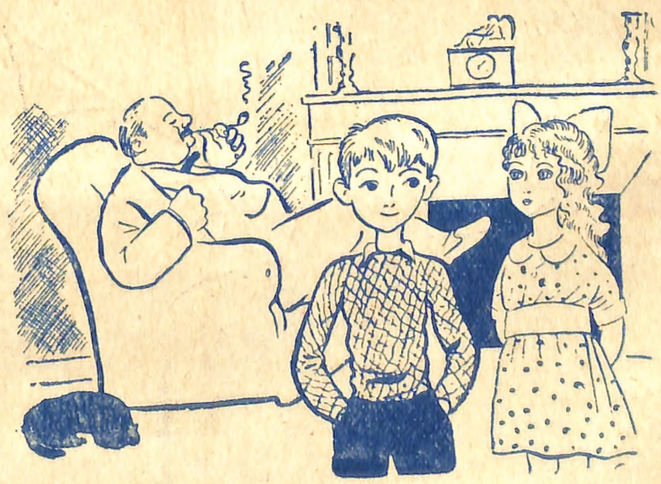

— Sen büyürsen ne olacaksın.
— Babam gibi.... Hiç !...

(Fransız karikatürü)

Kapak Resmimiz :

Bahara girerken : Tabiat giyinirken bayanlar soyunuyor...

No. 13 YIL: 1 FİATI 10 KURUŞ 28 Mart 1936

Kari Katür

Çıkaran: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ

Bir Hokkabaz Tekerlemesi

Hokkabaz Çiçekci oğlunun bizim eski nesil çocuklarını senelerce güldürüp eğlendirmiş bir tekerlemesini hatırlatacağım.

Çiçekci oğlunun yardağı olan uzun külâhlı ihtiyar yahudi:

— Ustaciyim, bize yelde sana iyi birşey yedireyim dedin.

Çiçekci oğlu:

— Kapa yozlarini hazır ol, der.

Ve elindeki şakşağı olanca kuvvetile ihtiyar yahudinin kafasına indirir.

Yardak bu vuruşun hızile iki adım ileriye fırlar; külâhı düşer.

— Usta bu miydi bana yedireceğin?

— Ha. Beğenmedin mi?

— Bu dayak be!

— Ha dayak.

— Bana dayak ha. Hele bir daha vur da yöreyim.

İhtiyar yahudinin traşlı başında evvelkinden daha kuvetli bir şakşak öter:

— Al bakalım.

— Bana dayak ha! Hele bir daha vur!

Yardak bu defa hindi gibi kabarmış, ustanın üstüne atılacak gibi vaziyetler almaktadır.

Fakat Çiçekci oğlu istifini bozmadan bir şakşak daha atar.

İhtiyar yahudi:

— Vay yene vurdu. Hele bir daha vur bakayim.

Şakşak yine ayni şiddetle yardağın kafasında şakırdar:

— Al...

— Hele bir daha...

— Al bir daha...

Böyle devam ederken Çiçekci oğlu birdenbire durur, düşünceli bir tavır alarak sorar:

— Vuruyorum.. «bir daha» diyorsun yine vuruyorum. Yine «bir daha» diyorsun bunun sonu ne olacak?.

Bu defa ihtiyar yahudiye bir durgunluk gelir, bir filozof tavrile:

— Ne olacak... Başim yarilinciyes kadar dayak yiyeceyim, der.

* * *

Yahudi düşmanı olan Hitleri Çiçekci oğluna benzetmek tuhaf düşecek ama Almanya ile Versay ve Lokarnoyu ya-

— **Sizin resminizi Sulh perisi kıyafetinde yapıyorum..**
— **Sakın ha... Sonra kimse yüzüme bakmaz!...**

— Belediye tramvay, otomobil kazalarına karşı kaldırımları kırmızıya boyatacakmış.
— Ne tuhaf, tramvaylar, otomobiller eskidenberi kaldırımları kırmızıya boyamıyorlar mı?..

pan devletler arasında çıkan son vak'a bana bu eski tekerlemeyi hatırlattı.

Almanya günün birinde: «Efendiler; biz yeniden silâhlanıverdik. Bunu size haber vermekle kesbi şeref ederim; artık kusura bakmazsınız, diyor ve şakşağı indiriyor.

Devletler bir an afallıyorlar, arkasından kızıp köpürüyorlar.

— Ne! Versay muahedesine şakşak ha... Biz sana haddini bildiririz; cesaretin varsa, kanına susadınsa bir daha vur...

Senesine varmadan Fransız murahhası Hitlere:

— Ben geldim; konuşalım, diyor.

Hitler: «Hoş geldin, sefalar getirdin. Yalnız bir parçacık beklemek zahmetini ihtiyar et» diye cevap veriyor. Arkasından bir şakşak daha: Alman ordusu Ren mıntakasını işgal etti.

— Bekle dediğin bu muydu usta?

— Buydu beğenmedin mi?

Devletler âleminde bir şaşkınlık, kargaşalık ve hiddet köpürmesi daha...

— Vay yine vurdu... Fakat Hitler vurup dururken muahede yırtmanın cezasını görecek... Hele bir daha kıpırdasın!

* * *

Şakşak faslı acaba ne zamana kadar sürecek?

Allah bilir ama Hitlerle devletlerin Çiçekci oğlu ile yardağı gibi akıllarını başlarına toplayarak şöyle insaf ile konuşacakları zamana kadar:

— Vuruyorum... «Hele bir daha» vur da görelim diyorsunuz. Bunun sonu ne olacak?

— Hiç... Versay muahedesi, Lokarno anlaşması yırtılıncıya kadar şakşak yiyeceğiz.

Ne olur şu gözönünde hakikat artık anlaşılsa da devleter şu uğursuz muahedeyi kendiliklerinden yok ediverseler. Hem kahramanlık kendilerinde kalsa hem dünya yürek çarpıntısından kurtulsa.

KARİKATÜR

Diplomatlar arasında

Hitler — Askerim girdi Rene
Tevfik Rüştü — Ben de bindim trene
Alber Saro — Ordu silâh başına
Haile Selasiye — Bizim saray taşına
Eden — Tutmuyor artık fren
Flânden — Bir adım çam deviren
Zamora — İspanya şimdi havra
Musolini — Doğru çıktı palavra
Ruzvelt — Altınları topladım
Sandinaoviç — Telâşımdan hopladım
Zinoviyef — Çin işi Japon işi
Titülesko — Beğenmedim gidişi
Nahas — Kaynıyan bir kanım var
Gandi — Bir oruçluk canım var

Yıldız

ÇANAK TUTMAK

Geçen hafta oğlunu evlendiren bir arkadaşın düğününe davetliydik.

Büyük otellerde likör, şarap, pasta ve cazbantla yapılan yeni danslı düğünler biz yaşlıları pek sarmıyor. Düğün sahibi halden anlar bir ehli dildi. Bizim nesilden üç beş arkadaşı usulca kalabalığın arasından çıkardı; ufak bir odaya götürdü:

— Masalarımızda öyle rahatsız oturuyor, cazbandı öyle bedbin bir hüzünle dinliyordunuz ki size acıdım. Şuraya çabucak bir çilingir sofrası hazırlattım. Fraklarınızı çiviye asıp koltuklara yerleşirsiniz, rahat rahat bir rakı içersiniz. Hattâ isterseniz yakalarınızı da çıkarın. Buraya gelen giden olmaz. Ben düğün sahibi ve damat babası olduğum için maalesef salonda angaryalarım var.... Evlât hatırı için çekilecek ne çare... Fakat arada bir ben de buraya kaçarak rahat bir nefes alırım.

Ooooh! Dünya varmış. Gözlerimiz parladı, neşemiz geldi; birimiz boynundaki cendereyi fırlattı; öteki ayaklarını sıkan rugan iskarpinleri defetti. Başladık yavaş yavaş içmiye.

Davulun sesi gibi cazbandın sesi de uzaktan fena gelmiyor.

Fakat dünyada tam saadet olmaz derler. Biraz sonra kapı aralandı. Bizim gibi bütün İstanbulun tanıdığı muhterem bir zat içeri girdi.

Kendisi biz yaşta hattâ belki daha ihtiyar. Fakat malûm ya ihtiyarlık züppeliğe hiç bir zaman mâni değildir. Başladı içerdeki modern neşe dünyasını bırakıp bu dar odada rakı içmenin ne kadar zevksiz birşey olduğunu isbata. Bizden «lâhavle» den başka cevap alamayınca, lâkırdıyı içkinin mazarratı hakkında bir konferansa çevirdi.

O, ötede beride konferans verdikçe semtine uğramazsın, kaçarsın olur biter. Fakat burada nereye kaçacaksın? Yeniden kravatı, iskarpinleri takıp zilli cazbant davulunun önündeki masaya mı?

Ahbap uzun uzun söylendikten sonra:

— Size bir tecrübe yapayım, şu rakının ne kadar zararlı birşey olduğunu gözlerinizle görün, dedi.

Tecrübe dediği, tabağa biraz rakı döküp yarım kutu kibrit sarfettikten sonra yakmak.. Rakı alevinde pişmiş pastırmanın eski bir Şark mezesi olduğunu bilmiyor, bununla kendi icadı bir marifet gibi övünüyordu:

Nihayet aramızdan birine:

— Şu rakının nasıl yandığını gözünle gördün, dedi, bir zaman sonra senin barsaklarında da böyle bir yangın çıkaracağından hiç şüphe etme... Söyle bakalım o zaman ne yapacaksın?

Konferansçı çanak tutmuştu. Arkadaş:

— Senin gibi hayırlı insanlar bulundukça hiç korkmam, dedi, barsaklarımın tutuşmağa başladığını hissedince hemen seni çağırırım; o mübarek nefesinle bir ucundan şöyle bir üfleyip yangını söndürürsün...

TAKAS MUAMELESİ

Bir doktor arkadaş geçen gün şöyle söylüyordu:

— Bizim meslek başka mesleklere benzemez. Kendine mahsus bir inceliği vardır ve biz bu yüzden çok zarara uğrarız. Bir tüccar satılığa çıkardığı bir mal için sizinle çekişe çekişe pazarlık eder. Doktorun sattığı mal hepsinden kıymetlidir. Çünkü bu ekseriya şifa, bazan da hayattır. Halbuki bu malı pazarlık edemezsiniz, ederseniz ayıp olur. Tabiî büyük profesörlerden bahsetmiyorum. Çünkü onların tramvay ve vapur şirketi gibi büroları, vezneleri, sabit fiat tarifeleri vardır. Onların para almaları bir nevi resmî devlet muamelesine benzediği için göze batmaz. Ben kendimizden, fakir, ortahalli doktorlardan bahsediyorum. Meselâ bir hastanın yatağı başında geceli gündüzlü uğraşır didinirsiniz, onu muhakkak bir ölümden kurtarırsınız. Fakat onlar meselâ uzak bir ahbaplığı vesile ederek yalnız bir dua ve teşekkürle şapkanızı elinize verirlerse ne yaparsınız, hesabı nasıl kapatırsınız?

Şakacı arkadaş hemen cevap verdi:

— Parasını alıp da kurtaramadığınız hastalarla takas etmek suretile.

AÇIKGÖZLÜK

Harfi harfine doğru olduğunu temin ettiğimiz bir hikâye:

Gemi azıya almış bir tramvay arabası yokuşun başından kendini kapıp koyveriyor; ortada yoldan çıkıyor, sinemada seyrettiğimiz kayaklar hızile bir eve tos vuruyor ve ötesini berisini göçertiyor.

Ev sahibinin arabada ölenlelere, yaralananlara acıdığı muhakkak. Fakat bu tabiî onun yaralılar arasında bulunan kendi evine de az çok merhamet etmesine mâni değil!

Hemen bir avukata baş vuruyor. Ve şirkete karşı bir zarar ziyan davası açılmasını istiyor. Avukat, müdebbir bir insandır:

— Dava uzun sürer; diyor, iyisi mi şirketle anlaşalım. Belki daha az para alırız ama bu daha emin olur. Gayet makul bir lâkırdı. O kadar makul ki şirket de bunu hiç tereddütsüz kabul ediyor:

— Yarın iki taraf birer mühendis gönderir; zararın cinsi, derecesi tesbit edilir ve ona göre derhal hesap görülür; diyor.

Ertesi gün ev sahibinin mühendisi şirketin mühendisi ile beraber eve gidiyor. Fakat hayret! Evin duvarında iki gün evvel bir tramvayla kucaklaştığını gösterecek en küçük bir yara, bere izi yok. Derken ev sahibine haber veriliyor. O da koşup geliyor; ayni hal... Meğer şirket o gece bir kaç yapıcı gönderip evi tamir ettirmiş.

Papağan

Abdülhak Hâmitle 12 dakika

Muasır Türk edebiyatının büyük babası, büyük şair Abdülhak Hâmid'in huzurunda kendimi yaşca da, başca da o kadar küçük buldum ki içime anket yapmaktan ziyade çember çevirmek arzusu geldi. Sıraya koyduğum bütün sualler bana manasız görünüyordu. Bunların arasından yalnız bir tanesi zemin ve zamana uygun olduğu için bana cesaret verebilmişti; esasen on iki dakikadan fazla vaktim olmadığı için saatimi çıkardım, ve hemen sordum:

— Yeni nesli nasıl buluyorsunuz? Gençler arasında hangileri size istikbal için ümit veriyor?

Abdülhak Hâmit bana cevap vermeden evvel tek gözlüğünü çıkararak silmesi için zevcesi Lüsiyene uzattı, sonra bir ceket kadar vücudünün şeklini almış yastığına gömülerek tek gözlüğünü ağır ağır yerine yerleştirdi, yutkundu ve dedi ki:

— Bizden sonrakiler arasında, gençlerimiz arasında Tevfik Fikret büyük bir istidat gösteriyordu, fakat ömrü vefa etmedi; nesirde ve hassaten roman nevinde Halit Ziyadan çok ümidim var. Çalışırsa bir şeyler becerecek gibi görünüyor. Ateşin gençlerimizden Nazifi de, Cenabı da kaybettik. Onlar da büyük kabiliyetler göstermişlerdi. Raufcuğumuz da öyle. Ve lâkin çok kabiliyetli evlâtlarımızdan biri de, üslûbu nesri biraz âmiyane de olsa, Hüseyin Rahmidir.

— Üstat, ben daha gençlerimizden bahsetmenizi dilemiştim.

— Daha gençlerimiz mi? Kimler meselâ? Halit Ziyadan daha genci?.. Ha... İzzet Melih diyeceksiniz.

— !...

— Evet, ondan da birkaç satır görmüşlüğüm var... Fakat çocuk daha o... Değil mi?

— O çocuksa Falihe, Yakuba, Ruşene, Haşime, Kemale ne buyuracaksınız?

— Hangi Kemale? Namık Kemale mi? O da genç yaşında gümbürdedi gitti, zavallı... Büyük kabiliyetti.

— Hayır efendim, o değil, öteki.

— Ali Kemal mi?

— Hayır, Yahya Kemali arzetmek istiyordum.

— Yahya Kemal mi? Durunuz bakayim, karıştırmıyayım, kimin torunudur o?

— Bilmiyorum ama edebiyatta her halde sizin torununuz.

— Bildim, bildim... geçenlerde dünyaya geldi. Emziktedir o. Daha şimdiden belli olur mu? Vakıa «Şair, şair doğar anadan - Âsarı görünür iptidadan» derler ama iptidayı sebavette vaveylâyı gabavet nümayan olur. İnşallah bu hafidimiz büyür de ispatı zekâ eder.

— Falih için, Falih Rıfkı için ne buyuracaksınız?

— O da henüz kırkını sürüyor, değil mi?

— Kırkını çoktan geçti efendim.

— Süt dişlerini çıkardı mı?

— Azı dişleri bile çoktan göründü.

— Ben görmedim.

— Şansınız varmış. Allah ağzına düşürmesin, muarızlarını perişan eder.

— Vay yaramaz vay!.. Maşallah hepsi sevimli çocuklar demek... Allah bağışlasın.

— Üstat, edebiyatımızın istikbali hakkında ne buyurursunuz?

— Gazel, kaside nevini artık terketmeliyiz. Aaruzun müstefilâtlı vezinleri de pek hâyidedir. Fakat daha fazla malûmat için fazıl gençlerimizden birine müracaat ediniz, o size anlatsın.

— Kimdir o?

— İbnülemin Mahmut Kemal.

Mülâkatçı

YENİ HİMETÇİ

— Son hizmet ettiğin bayan senden hoşnut mu idi?

— Hoşnut olmaz olur mu? O kadar çanak çömleklerini kırdım da ağzını açıp lâf bile etmedi!...

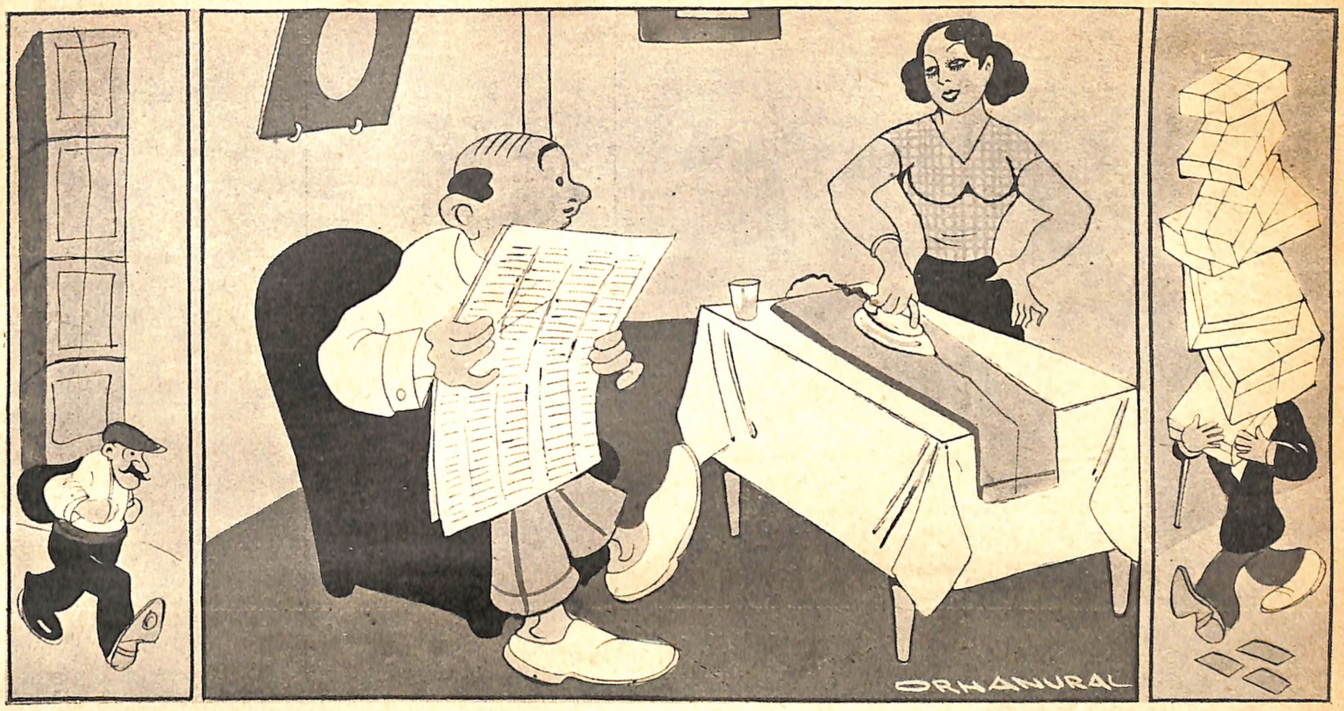

Erkek — Karıcığım bak gazete yazıyor: Hamallığın lâğvedilmesi düşünülüyormuş...
Kadın — Ne fena.. İnsan bundan sonra nasıl kocasile çarşıya çıkacak..

Dert Bir Değil Ki...

Bize bir dert yeterketn Habeşistan adında,
Yeniden bir başkası çıktı Alman adında.
Çözmeye uğraşanlar boylar tımarhaneyi,
Ortada bir kördüğüm var ki cihan adında!

*

Marş borusu çalıyor, hazır olun, yiğitler,
Baruta ateş verdi Musolini ve Hitler...
Tevfik Rüştüden başka kimsede yok ümitler!
Vardır kana susamış bir dev, zaman adında.

*

Diplomatlar uyandı en sonra uykusundan,
Dizleri titremeye başladı korkusundan...
Çıktım ev dedikleri bir kibrit kutusundan,
Girdim sefertasına, apartıman adında!

*

Başa belâ olmasa parasızlık, arkadaş,
Geçecek yeryüzünde düğün yerine savaş!
Bereket, gözlerini açıyor yavaş yavaş,
O korkunç canavar ki, ölüm, buhran adında...

*

Sözümü ciddiye al, olsa da biraz alay,
Hiç kazasız geçmiyor ne gün, ne hafta, ne ay!
Nemize lâzım bizim otomobil, tramvay,
Nakliye vasıtası yeter kervan adında!

*

Kuru bir gürültüdür, bakma olan bitene,
Bu iş şimdi nasılsa öyleydi geçen sene!
Sen başka düşmanlara metelik verme, yine,
Varken kaşık düşmanı evde, canan adında!

Çamdeviren

Habeş çiftçi — Allah şu İtalyan tayyarelerinden razı olsun... Bu sene bizi sapan sürmek zahmetinden kurtardılar..

FİL HİKÂYESİ

Ne yapacağımızı şaşırdık. Ne uyku var, ne durak.

Anlatayım da dinleyin. Ama asıl derdimi anlatmadan, size bir fıkra nakledeyim:

Vaktile Anadoluda valilik eden bir zatın fil beslemiye merakı varmış. Fakat müstebit bir adam olduğundan fili kendi kesesinden besliyecek yerde vilâyet dahilindeki kazalara gönderir, hâlka besletirmiş. Yine böyle filini gönderdiği bir kazanın halkı pek fakir olduğundan, iştihasını teskine yetişemedikleri (valinin fili) ni beslemekten âciz kalmışlar, çoğunun ambarında zahire, kesesinde akçe kalmamış. Nihayet toplanmışlar, kasabanın ileri gelen bir adamı olan imamın reisliği altında valiye bir heyet gönderip artık filin başka yere kaldırılmasını istemiye karar vermişler ve dedikleri gibi ağalardan dört kişi ile imamı valiye göndermişler. Heyet vali odasının dışında sıra bekledikten sonra içeri girmiş. İmam lâzım gelen tazimat merasiminden sonra söze başlamış:

— Efendim! zatı devletinizin bizim kasabada bir filiniz var. Eh bugüne kadar elden geldiği kadar hayvanın doyurulmasına ahalimiz gayret ettiler. [Bu esnada arkasındaki eşrafı göstermek için dönmüş, bakmış ki kimse yok. Eşraftan olan dört kişi korkudan kaçmış ve imamı yalnız bırakmışlar o da buna mukabele için sözüne şöyle devam etmiş:] Ancak fil erkek. Malûmu devletiniz onların kızgınlık zamanı var. Zaptedilemiyecek hale geldi. Oldu olacak, bari emir buyursanız da bir de dişi fil gönderseniz. Pek minnettar olacağız.

Vali memnun olmuş ve bir de dişi fil göndermiş. Bunun üzerine halk ne yapmış? Orası belli değil. Şimdi gelelim derdime.

* * *

Beyoğlunda bir yerde oturuyoruz. Sakin bir sokak idi. Caddeye yakın fakat pek geçit yeri olmadığından rahat sokak.

Yaynız sükûneti bozan bir «bar» vardır. Bar deyince öyle içinde doğru dürüst oturulur, birşey sanmayın! eskiden Galatada «baloz» ismi verilen kötü kadınlar ve biçimsiz erkeklerin birleşip rakı içtikleri ve çamur oldukları bir yer. Bu bar bizi olduğu kadar polisi de rahatsız ettiği için nihayet kapattılar. Lâkin bir çukurda çamur olmıya başlarsa güç kurur değil mi?.. Bu sefer başkaları lokanta diye açtı. İçkili lokanta. Belediye kamusunda (bar) ile (içkili lokanta) arasında fark vardır. Ama pratik hayatta ikisi birdir.

Böylece bar kapandı içkili lokanta açıldı. Orada da ayni cümbüş, ayni şamata. Zabıta bu sefer gece on bire kadar müsaade verdi. Lâkin kapıdaki elektrik on birde sönüyor, müşteriler içeride bire kadar oturuyordu. Biz bundan şikâyet ederken karşısına bir içkili lokanta daha açıldı. Bu da on ikide kapanıyor. Aman yahu! bu nedir? Demiye kalmadan yanına bir tane daha açıldı. O da birde mi ikide mi kapanıyor belli değil...

* * *

Şimdi bu halile bizim sokak bir meyhaneler sokağı oldu. On birden itibaren bu kötü koltuk meyhanelerinden dışarı çıkan sarhoşları bizim sokak, caddeye kusuyor. On birden itibaren tam ikiye kadar bu üç Kemeraltından öyle bir çamur akıyor ki; ne görmiye göz, ne işitmiye kulak, ne de koklamıya burun dayanır. Keşke eskisi gibi bir tek «bar» olsaydı. Hiç olmazsa bir anda kapanır ve boşalırdı. Şimdi her saat başında bir bu meyhanelerin gürültüsile rahatsız olmaktayız. Lâkin kimseye bir şey demiyoruz. Korkuyoruz ki; iki üç tane daha açılmasına müsaade verilmiye diye.

* * *

Şimdi bizim halimiz, fil hikâyesine benzemedi mi?. Birden şikâyet ederken üç oldu. Ne diyelim?

B. Felek

APARTIMAN HAYATI

— Aybabam ay... Kaymak gibi Silivri yoğurdum!...
— Ka delisin nesin?... Nevazil görmemiş sesini kes ki zili duysunlar!...

Şeyhin Kerameti

MANZUM HİKÂYE

Yazan:
Necdet Rüştü

— 1 —

«Kara dede tekkesi» uzaktı kasabadan
Dağ yolunun sonunda inilir arabadan,
Sonra tırmanılırdı dönemeçli bir yokuş!..
Öyle bir yerdeydi ki: geçmez kervan, uçmaz kuş..

Hattâ vardı sarp yollar, tehlikeli geçitler;
Dağ keçileri gibi onu aşar müritler,
Tekkeye heybelerle köyden erzak taşırdı:
Onlar, kestirme yoldan, pek çabuk ulaşırdı!..
Tekkeyi edemezdi yabancılar kontrol:
Kimse ulaşamazdı, çünkü çapraşıktı yol!..
Yabancılar bu yolu aşmaktan irkilirdi,
Nereden tırmanılır, yalnız köylü bilirdi!..
Çünkü kasaba halkı ne zaman gelse dara,
Şifa dilemek için evdeki hastalara
Onların gömleğini şeyhe koştururlardı:
Gûya «Kara dede» nin keskin nefesi vardı!..
En çok ona koşardı doğurmayan kadınlar,
Hattâ civar köylerden oluyordu akınlar:
Batıl itikatlarla birçok Ayşe, Fatmacık
Herife dertlerini söylerlerdi apaçık:
— «Sensin bizim şeyhimiz, sensin bizim hocamız,
«Çocuğumuz olmuyor, boşayacak kocamız!..
«Ne gelmez ki elinden?.. Senin kerametin var:
«Bize bir çocuk versin, aman; tanrıya yalvar!..»
Bu ziyaretten sonra fakat oluyor çocuk,
Kuru sanılan daldan çıkıyordu tomurcuk!..
Yollanan hediyenin artık gelmiyor sonu,
«Köyün babası..» diye, halk anıyordu onu!..
Bu, babalık.. ünvanı dillerde geziyordu,
Doğru... Doğan çocuklar şeyhe çok benziyordu!..
«Kara dede tekkesi» halkın gözünden uzak,
Dağ başında olmuştu genç kadınlara tuzak!..

— 2 —

Hiç kimse bilmiyordu: O, nereliydi?.. Kimdi?..
Fakat doğru lâkabı: «Ermeni İbrahim» di!..
Babası hoşlanırdı haram zevk tatmasından:
O, dünyaya gelmişti güzel kapatmasından!...
Bu kadın Ermeniydi.. Az sonra iş çakıldı,
Şehirde İbrahime böyle lâkap takıldı!..
Anlatılsa, hayatı masal olurdu uzun,
Çok kahrını çektiler köylüler bu soysuzun!..
Bir zaman tüccar oldu, binbir dolap döndürdü,
Safları dolandırdı, ocakları söndürdü!..
Sonra Mekkeye gitti, değiştirdi kılığı,
Yaptı: «Hacıyım!..» diye, esrar kaçakçılığı!..
Tam enselenecekti, hemen kırdı dümeni,
Abdülhamit devrinde karıştırdı Yemeni:
Ona para vermişti arap aşiretleri,
İhtilâller çıkardı, kırıldı Türk askeri!..
Küpünü doldurmuştu çok geçmeden aradan,
Başka emel peşinde savuşmuştu buradan:
Nasıl oldu?.. Ne yaptı?. Bu tekke kurulmuştu,
Bu sefer «ülemadan Kara dede» olmuştu!..
Elde tesbih, gözleri gökün yedi katında,
Rezalet yapıyordu din perdesi altında!..
Maksadı: Zevk sürmekti, içmekti, içirmekti,
Aklı kıt kadınları eline geçirmekti!..

— 3 —

Bir gündü.. Haziranın baygın, sıcak bir günü,
Kırlarda oluyordu ilkbaharın düğünü!..
Şimdi yanına almış herkes köyde eşini,
Tatmaya çıkmışlardı baharın güneşini!..
Geniş bir pencereden dede dışarı baktı:
Sıcak, bir alev gibi, damarlarına aktı!..
Nefes aldı.. Bir sahte gençlik verdi ilkbahar,
Ömrünün yollarından geri döndü ihtiyar:
Yirmi yaşında gibi, kavuğu öne yıktı,
Kırda dolaşmak için küflü tekkeden çıktı!..

*

Koruda dinliyorken bülbüllerin sesini,
Yüzünde duyuyordu güneşin busesini!..
kalbi uzak muhayyel aşkların hevesinde,
Yürürken bir kız gördü bir ağaç gölgesinde!..
Belli etmeden süzdü: Bu, ne yakıcı şeydi,
Kendi öz tabirince: keklik gibi körpeydi!..
Dede gözlüğü taktı, dikkatle kıza baktı,
Teni içini yaktı: Güneş görmemiş, aktı!..
Neden ondan uzaktı?.. Düşündüğü tuzaktı!..
Derin bir: aaaah!.. bıraktı; kimbilir ne kıvraktı!..
Hem güzel, hem ufaktı: On dokuzunda var, yok,
Ağzının suyu aktı: Belki de okadar yok!..
Dedik ya; teni aktı: Bu kadar beyaz kar yok!..

— 4 —

Fakat, dikkat etti ki: kızın bir gözü kördü,
Dedi: «bir tane yeter..» Herif bunu hoş gördü!.
İnsanı sarıp boğan bu engerek yılanı,
Hemen tatbika geçti şu kurduğu plânı:
Kendi de körmüş gibi, kapadı bir gözünü,
Dedi:
— «Dinle, evlâdım; şu dedenin sözünü:
«Sen bugün gireceksin çok büyük bir sevaba,
«Benim de bir gözüm kör.. Baktım kara kitaba,
«İbni Sina diyor ki: «Âmalar; bunu bilin;
«Her kim on yedisinde cemaziyülevvelin
«İki buse verirse hemen gözü açılır,
«Dünyalar ayan olur, içine nur saçılır!..»
Saf kız geçirmemişti aklından itirazı,
İylik yapmak için oldu bu işe razı!..
Bir gonca hali verip o küçük dudağına,
İki buse kondurdu dedenin yanağına!...
Mucize.. Açılmıştı o an dedenin gözü,
Güzel kızı kandırdı kurnaz şeyhin şu sözü:
— «İstiyorsan açalım senin de gözlerini?..»
Kız, uzattı yüzünün en can alan yerini,
Şeyh aldı bu yanaktan bir iki coşkun buse,
Kız baktı: açılmadı gözleri her nedense!..
Şeyh dedi:
— «Söyle bana: Sen körmüydün doğarken?..»
Kız dedi:
— «Hayır, hoca!.. sonra kör olmuşum ben!..»
Şeyh güldü:
— «Buse yarar kör doğanlara!..» dedi,
Kız put gibi şaşırdı, alçak şeyh ilerledi!..

Necdet Rüştü

DÜNYA DEĞİŞTİ

Geçen gün Beyoğlunda dolaşıyordum. Dükkânlardan birinde bir eski bildik ile karısı gözüme ilişti. Yorgun oldukları için bir sandalyaya oturmuşlar, dükâncının tezgâhın üzerine yığdığı evrak çantalarını tetkik ediyorlardı.

Erkek beni görünce:

— Gel Allah aşkına, gel, dedi, bir hediye çanta alacağız. Bir türlü işin içinden çıkamıyoruz. Sen bu işten anlarsın... Bize bir akıl öğret... Tezgâhın üstündeki çantalar biribirinden güzel şeylerdi. Birkaç tanesini elden geçirdikten sonra bir tanesini ayırdım.

— Ben sizin yerinizde olsam şunu alırım, dedim, marokenin en iyi cinsi... Fakat bilmem zannederim ki analarının nikâhını istiyecekler.

Arkadaşımın karısı:

— O cihet kolay, dedi, elverir ki çanta güzel ve şık olsun... Çünkü bu bir düğün hediyesi olacak... Hemşirenin oğlunu evlendiriyoruz da...

— Çok âlâ... Geline de birşey aldınız mı?

Arkadaşım:

— Bu hediyeyi geline alıyoruz, zaten dedi.

Şaşırdım; kahkaha ile gülmiye başladım. Hakkım da vardı. Bir geline ufak bir valiz büyüklüğünde bir evrak çantası!

Onlar neye güldüğümü anlamışlardı. Arkadaşımın karısı:

— Düşündük taşındık, dedi, hediyenin bundan münasibini bulamadık. Çünkü gelinimiz maliye tahsildarıdır.

Mektep buhranına karşı

Bu seneki mektep buhranı çok şükür bitmek üzere; mart sonuna doğru bütün talebe mekteplerine yerleşmiş olacak. Gazeteler gelecek seneki buhranın daha şiddetli olacağını ve Maarif dairelerinin şimdiden buna karşı tedbirler aramağa başladıklarını yazıyorlar.

Tramvayda çocuk babası olduğu anlaşılan iki adamdan biri ötekine sordu:

— Gelecek sene talebeyi açıkta bırakmamak için düşünülen tedbirler ne olsa gerek.. Öteki cevap verdi:

— Tavan araları ile bodrumlara konmak üzere sıra yaptırmak tabiî...

R. Ş.

Çiçeklerin Dili

Ressamı : Ramiz Gökçe

Çiçeklerin Dili

Ressamı : Ramiz Gökçe

BİR AŞK

Uluslar kurumu bugün 17 yaşında bir genç kızdır. Fakat şimdiye kadar kendisine kur yapan ihtiyar diplomatlardan hiç birine iltifat etmedi. Hepsini vaitlerle, ümitlerle oyalıyordu. Yalnız bir tanesi, genç bir İngiliz onun teveccühünü kazanır gibi oldu; gibi oldu değil, kazandı. Bu uzun boylu, sarışın, sportmen ve centilmen delikanlı Eden dir. Politika meydanında golf oynıyan bu yakışıklı İngiliz, hayran gözlerle kendisini seyreden genç kızın gönlünü kaptı. Nerede ise evlenecekler. Bari bu aşktan devamlı bir sulh doğsa!

*

VENİZELOS

Venizelos öldü. Zaten yaşıyor muydu ki? İsyandan sonra Venizelosun bütün adı, sanı Girit sularında boğulmuştu. Bugün cesedi bulunmuş demektir, başka hiç birşey değil. Keskin sirke küpüne zarar derler; fakat Venizelos gibi içinde bulunan küp, bütün bir memleket olan politika ricalinin zararı bütün bir memleketedir. Venizelos da Yunanistanı salataya çevirdi, sirke gibi ekşi olduğu halde zeytinyağı gibi üste çıkmak istedi, fakat kabını o kadar çalkaladı ki yere döküldü, vatan haricine aktı gitti.

*

MUHAREBE

Klot Farer'in meşhur «Harp» romanından bahsedeceğiz. Geçen gece Paris radyosu, Odeon tiyatrosundan bütün dünyaya bu eseri neşretti.

Malûmdur ki bu eserde bombardımanlar, top, tüfek, mitralyoz gürültüleri vardır. Sahnede kıyametler koparmak lâzım.

Fransız gazeteleri haber veriyorlar: Odeon tiyatrosu bu piyesi oynarken öyle müthiş bir gürültü koparmış ki civardaki evlerde, apartımanlarda oturanlar Hitler Parisi bombardıman ediyor sanarak gece yarısı yataklarından fırlamışlar, sonra hakikatı anlamışlar ama uykuları kaçmış, polise şikâyet etmişler. Allah onlara bu muvakkat rahatsızlığı aratmasın!

S. ***

Hikâye

KISKANÇLIK

— Bayan!

— Aptal!

— Bayan dediğime mi kızdınız? küçük hanım!

— Budala!

— Hanımefendi!

— Sersem!

— Beni sersem eden sizsiniz. Yirmi dakikadır peşinizden koşuyorum.

— Avanak!

— Daha yok mu? Salak, sarsak, dangalak... Söyleyiniz, söyleyiniz. Haklısınız, güzel olmak bir kadına her hakkı verir; fakat zengin olmak bir erkeğe o hakkı veremez.

— Ne ümit edip de arkamdan geliyorsunuz? Herkes bize bakıyor, utanmıyor musunuz?

— Herkes bize değil, size bakıyor. O kadar güzelsiniz ki size bakmaktan hiç kimse beni görmüyor, neden utanayım?

— Çekiliniz, çekiliniz, yanımda yürümeyiniz, bağırırım.

— Sesiniz de güzel mi? Hakikaten ne mükemmel bir operet artisti olabilirsiniz. Her gece size şu duvar kadar büyük bir buket gönderirim; otomobilimi emrinize veririm.

— Çekiliniz diyorum.

— Operet artisti olmanıza da lüzum yok. Otomobilim ilerde duruyor. İsterseniz...

— İstemem, çekiliniz.

— Yirmi beş dakikadır yaya yürüyorsunuz, yorulmadınız mı?

— Hayır! ben şişmanlamamak için yürüyorum.

— Günde yarım saat otomobil gezmesi insanı şişmanlatmaz. Emrederseniz otomobilimi size bütün bütün hediye ederim.

— İstemem.

— Altı silindirli bir...

— İsterse altmış silindirli olsun.

— Bir de en beğendiğiniz apartıman...

— Hâlâ söylüyorsunuz!

— Plânını siz tayin ediniz, mimarı siz bulunuz, istediğiniz arsayı beğeniniz, üstüne kaç kat isterseniz çıkınız, asansör, şofaj...

— Susunuz, doğru yürüyünüz, karşıdan bir arkadaşım geliyor, hissetmesin, beni çok kıskanır, dedikodu yapar.

— Peki.

— ...

— ...

— Budala!

— Anladım, fazla tekrarlamâyınız.

— Size söylemiyorum, bu kız için söylüyorum.

— Arkadaşınız için degil mi? Haklınız var. Yanımızdan geçerken anladım, cidden budala.

— Nesinden anladınız?

— Yürüyüşünden.

— Yürüyüşünden bir insanın budala veya zeki olduğu anlaşılır mı?

— Tabiî.. Kazla tilkinin yürüyüşü bir mi?

— Bu çok güzel, çok doğru... Kaz gibi mi yürüyor Melâhat?

— Ördek gibi yürüyor, fakat kaz gibi de çirkin.

— Çirkin mi?

— Berbat.

— Çok tuhaf. Erkekler arasında Melâhatı çirkin bulan bir size rasgeldim.

— Ben ona güzel diyen erkeğin zevkine şaşarım. Zaten bu dünyada zevk kalmadı.

— Çok doğru. Erkeklerin hepsi zevksiz.

Küçük bayan — Aman babam geliyor... Nişanlımı şu dolaba saklıyalım!...
Bacı — İşte tam yerini buldu. Bey babanız onun için «buz dolabı» diyordu...

— Ne de fena giyiniyor! O biçimsiz manto altında yılan derisi iskarpinlere acıdım.

— Bravo! ben her zaman söylüyorum da «kıskanıyorsun!» diyorlar.

— Ne? Bunu söyliyenler sizi kıskananlardır. Halt etmişler. Güzellik, zekâ ve zarafette onu sizinle mukayese etmek, güzelliğe de, zekâya da, zarafete de hakaret etmektir.

— Ne kadar enteresan konuşuyorsunuz.

— Mevzu, yani siz enteresansınız da ondan.

— İsminiz nedir?

— Esat Üner. Sizin?

— Sevim Güler.

— Ne güzel kafiye! eliniz ne sıcak ve hassas! şu taksiye atlıyalım mı? Benim arabam uzakta kaldı.

— Peki.

— Buyurunuz.

— Nereye gideceğiz?

— Hava güzel. Büyükdereye kadar gideriz. Çek şoför.

— Nekadar sevimlisiniz. Ben zengin erkeklerden hoşlanmam. Onlarla çok yaşadım. Kaba ve zevksiz olurlar. Fakat siz öyle değilsiniz.

— Ciddi mi söylüyorsunuz?

— Evet.

— Öyle ise itiraf edeyim: Ben size yalan söyledim. Zengin değilim.

— Biliyorum. Çünkü sizi tanıyorum ben. Usulünüz bu. Melâhate de bunu yapmışsınız ve budala size aldanmış. Bana kendisi anlattı. Demin geçerken de hayret içinde idi. Kimbilir ne kadar öfkelenmiştir, oh olsun. Aldandığını asıl bugün anladı, koca budala!

S. B.

— Nihayet Leylânın aşkını kazanabildim...
— Demek oluyor ki bütün istediği şeyleri alabildin!.

MASAL

Halası sekiz yaşındaki Neclânın saçlarını okşıyarak:

— Neclâ, dedi, haydi koş, ablana haber ver, leylek sana yeni bir kardeş getirdi!

Küçük kız mavi gözlerini irileştirerek:

— Vay! halacığım! diye söylendi, ablam, hâlâ leylek masalına inanıyor mu?..

MERAKLI YAVRUCAK!

— Baba, annemle sevişerek mi evlendiniz?

— Evet çocuğum!

— Annem de seni sevdi miydi?

— Şüphesiz yavrucuğum!

— Seni sevdiğini söyler miydi?

— Tabiî kızım!

— Annemin gözleri o zamanlarda da şimdiki gibi zor mu görürdü?

— Allah cezanı versin evlâdım!

ERKEK OLSAYDI

Beyoğlu caddesinde kolkola gidiyorlardı. Büyük bir mağazanın önünden geçerlerken bayan içini çekti:

— Ah, dedi, şu dakikada erkek oluverseydim.

Bay merakla sordu:

— Ne yapardın?

— Karıma bir kürk alırdım.

— Ne kokluyorsun, be mübarek, balık bu... Lâvanta değil...

— Tımarhaneye niçin girdin?..
— Şehir plânının tetkikinde çalışıyorum da..

NE OLMUŞ ?

Belediye kira ile elbise verilmesini yasak edecekmiş. Baloların hiç birisini kaçırmıyan Beyoğlunun meşhur züğürt züppelerinden bay (K...) bu haberi gazetede okuyunca canı çok sıkıldı. Karşıki iskemlede eski çoraplarına onuncu yamayı vuran metresi bayan (N...) sordu:

— Ne oldu (K...)?. Niçin sarardın?.

Bay (K....) bir cevap vermek istedi, yutkundu, sonra:

— Şey, dedi, belediye artık baloları yasak ediyormuş!.

CEVAP!

Adamcağızın midesi fena halde bozulmuştu. Sancıdan kıvır kıvır kıvranıyordu. Doktora gitti, Rontkenin karşısına oturdu, çöktü.

— Aman doktorcuğum.. Ölüyorum sancıdan.

Doktor hastayı soydu, ince uzun muayeneden sonra dedi ki:

— Bayım.. Siz cevizleri kabuğu ile beraber yemişsiniz.
— Ben ekmeği de öyle kabuğu ile beraber yiyorum.

GÖZYAŞI

— Niçin ağlıyorsun?
— Hiç...
— Hayır.. Mutlaka bir sebep var. Yoksa sen boş yere göz yaşı dökmezsin.
— Hiç, diyorum, hiç bir sebep yok..

Hem böyle söylüyor, hem de hıçkırıyordu.

— Söyle allah aşkına... Beni de meraklandırıyorsun.
— İçimden geliyor.
— İnanmam.. Mutlaka bir sebebi olacak bunun.

Gözyaşlarını silerek söyledi:

— Dün nişanlandım da...
— Hiç bunun için ağlanır mı canım?

Bir daha hıçkırdı, gözyaşlarını bir daha sildi ve cevap verdi:

— Nişanlım bugün yüzüğü geri gönderdi de!..

BÜYÜK VAKALAR, KÜÇÜK SEBEPLER!..

Müvezzi — İkinci tabı... Yazıyorrrrr... Havadis..
— Acaba mühim bir hâdise mi oldu dersin?.
— Evet, gazetenin açığını kapamak istiyorlar....

Portreler

MÜNİR NURETTİN

Hafız Osman + Richard Taubert = Münir Nurettin; yani Hafız ve tenor Münir Nurettin, yerli Türk musikisinde Türkiyenin ses şampiyonudur. Hele Taksimdeki büyük oparlör onun tizden okuduğu şarkılardan birini ortalığa yaymıya görsün, bu 97 kiloluk ses, meydanın korna, klâkson, trmvay çanı, kamyon, yük arabası gıçırtısı gibi irili ufaklı nekadar gürültüsü varsa hepsini yener, bastırır, üste çıkar.

Velâkin Hafız Osman onu konser verirken sahnede, frakı içinde görse: «Bu ne biçim Hafız?» der ve meşhur Alman tenoru da onu eski bestelerimizden birinin «tennenni» lerini okurken dinlese: «Bu ne biçim tenor?» diye hayrette kalır. Fakat yine de Münir Nurettin, sarığını ve lâtasını çıkarıp frak giymiş bir hafız ve «Yalel» diye gazel okuyan bir tenordur, Osmanı da, Tauber'i de aratmaz.

Sahnede okumıya başlamadan evvel öyle terbiyeli bir öksürüşü ve öyle hareketsiz bir duruşu vardır ki, ya bir büyüğünün nasihatını dinliyor, yahut da fotoğraf çıkarıyor sanırsınız. Okumıya başladıktan sonra da hiç sallanmaz, nefes aldığı belli olmaz, ölçü ile açılan ağzına bakmıyanlar bir heykelin teganni ettiğine hükmederler.

Halk türküleri arasından: «Yar yolunu şaşırmış - inşallah bize gider!» havasını okurken bu temenniye bütün gönlü ile iştirak ediyormuş gibi bir gülümseyişi vardır. Bu tebessüm o türküyü neşeli ve parlak bir çerçeve içine alarak dinleyicileri de güldürür. Çünkü yar (yani dinleyici) zaten yolunu şaşırmış, bize (yani konser salonuna) zaten girmiş bulunur. Fakat bu kafese girenlerden hiç biri, içindeki bülbülü dinledikten sonra pişman olmazlar.

Meşhur muganni, sahnede arada bir elini göğsünün üstüne, kalbine doğru götürür. Genç kızlar bu hareketi âşıkane bir jest sanmakta acele etmesinler; biz kendilerine şimdiden haber verelim ki genç üstadın bu hareketi, soğuk almak korkusu ile iki gün evvel sırtına ve göğsüne yerleştirdiği termojen pamuklarından birinin düşmesine mâni olmak içindir. Çünkü Türkiyenin en güzel sesi mücevher gibi, pamuklu mahfazalar içinde saklanıyor. Konserden sonra ıslandığı için onun pamuklularını değiştirirler!

Münir Nurettin sahnede

Şehir tiyatrosu Münir Nurettine operet oynatmıya çok çalışmış ve onu kandırmak için arkasına adam koymuştur. Fakat ağır şartlarının kabul edilemiyeceğini bildiği için yegâne muganimiz bu daveti hep reddetmiştir.

Bu ağır şartlar nelerdir, bilir misiniz?

Birinci, oynıyacağı operetlerin baştan aşağı manzum olması ve Yahya Kemal tarafından yazılması; ikincisi, bestelerinin udî Bimen tarafından yapılması; üçüncüsü, primadonna rollerinin mutlaka muganniye bayan Safiyeye verilmesi; dördüncüsü de orkestrayi kemençeci Aleko, kemanî Artaki, tanburi Salâhattin, udî Yorgo'nun teşkil etmesidir. Kaval, zurna ve dümbelek de orkestraya girecektir. Vasfi Rıza ile Hazım bu şartları kabul etmişlerdir. Hazım «Dümbelek buluruz, ondan bol ne var?» demişse de operetçi Reşit zadeler razı olmamışlardır.

Bunun üzerine arkadaşları meşhur muganimize bir «Münir Nurettin operası» organize etmesi fikrini telkin etmişlerdir. Bu alaturka operanın güfteleri Mevlâna Celâlettini Rûminin büyük divanından, besteleri de Itrî'den, Abdülkadir Merağiden ve Dede efendiden alınacak parçalarla vücude getirilecektir. Bayan Safiyeden maada Deniz kızı Eftalyanın da bu opera heyetine alınması kararlaştırılmıştır. Provalarda İstanbul Konservartuarında eslâf eserlerini tetkik heyeti âzasından Hafız Ahmet efendi nezaret edecektir.

Hafız Osman, Hafız Bürhan, Hafız Yaşar da Koro heyetine alınacaklar ve ayrıca operanın her perdesine birkaç gazel okuyacaklardır. Tanburacı Osman pehlivanın da orkestra heyeti arasında bulunacağı düşünülürse bu millî operamızın kazanacağı muvaffakıyet derecesi hakkında bir fikir edinmek mümkün olur!

Fırça

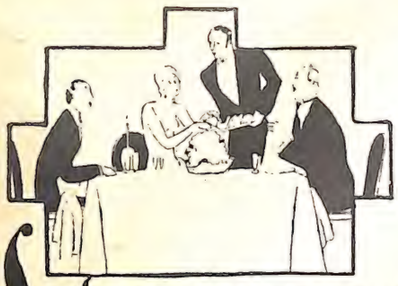

Salon ve sonra DEDİKODULARI

DÜNYA MAKİNALAŞIYOR!

Kadın — Hususî otomobilimi çıldırasıya seviyorum!

Erkek — Evet haklısınız! modern dünya bu! artık insanın yerini makine alıyor!..

SİZİN VAZİYET FENA!..

Doktor, süblime liğenine daldırdığı ellerini çıkardıktan sonra keten bir peçete ile kurularken söylendi:

— Kızınızı dikkatle muayene ettim. Vaziyetinde sizi üzecek bir fevkalâdelik yok; yalnız sizin vaziyet fena bayanım!

— Amaaaan!...

— Evet! maalesef amaaan!... İki aya kalmaz anneanne olursunuz!

— ?!.

DUR ÖYLE İSE!?..

Bayan Rana kendilerine yeni tavsiye edilen hizmetçi kızı tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra:

— Demek ki, bize hizmetçi olmıya karar veriyorsun?

— Evet bayanım!

— Kaç senedir hizmetçilik yapıyorsun? Elinde çıktığın yerlerden alınmış hüsnühal şehadetnameleri var mı?

— Var bayanım! İki senedir hizmetçilik yapıyorum, kırk dokuz tane hüsnühal şehadetnamem var!

Bayan Rana oturduğu yerden yaylı bebek gibi zıplıyarak:

— Dur öyle ise, dedi, bir tane de ben yazayım da başka yere gidersin kızım!...

İSRAF...

Edebiyat heveskârlarından (N...) hergün yeni bir şiir yazar, Faruk Nafize getirir, üstadın fikrini sorardı. Üstat Faruk Nafiz birgün genç heveskâra dedi ki:

— Yazılarınız fena değil, fakat «gibi» sözünü çok kullanıyorsunuz.

— Venizelos ölmüş, haberin var mı?.
— Allah o yattıkça Yunanistana rahatlık versin!..

Kendisinde üstat namzetliği tevehhüm eden genç heveskâr birgün sabah sabah üstadı yine yakaladı:

— Aman üstadım, dedi, bu gece sabaha kadar uyumadım, şu şiiri yazdım. O kadar yoruldum ki sersem gibiyim.

Faruk Nafiz artık usanmıştı. Cevabı yapıştırdı:

— Ben size «gibi» leri israf etmeyiniz demiştim!

DALGINLIK

İttihatçıların meşhur Şeyhülislâmı merhum Musa Kâzım efendi çok dalgın bir zattı. Birgün evden taşınmış, başka bir ev tutmuştu. Fakat akşam üstü Meşihatten yeni evine dönüyordu. Yeni semte geldiği zaman tuttuğu evin hangi sokakta olduğunu unutmuştu. Birçok sokaklara girip çıktı, yeni evi bulamadı. Nihayet bekçiyi buldu, sordu:

— Bekçi baba.. buraya bugün bir hoca taşınmış. Hangi eve taşındığını biliyor musun?

Bekçi, karşısındakinin asıl ev sahibi olduğunun farkında değildi.

— Evet, dedi, biliyorum. Adı Musa Kâzım efendi değil mi? Şu karşiki sokağın içindeki filân numaralı ev.

Musa Kâzım efendi evinin adresini öğrendikten sonra ferahladı ve bekçiye teşekkür ederek ayrıldı.

İNŞAAT VE MEFRUŞAT

Eski inşaat nazırlarından biri, Nişantaşında, koskoca bir konak yaptırmıştı. Nazırı ziyarete giden iki dostu, muhteşem konağın salonundaki eşyanın pek de biçimli olmadığını görerek, biribirlerine fısıldadılar:

— İnşaat nazırı, konağını mükemmel yapmış!

— Yapmış amma mefruşat nazırı olmadığı için iyi döşiyememiş!

Ötesi Sağlık

Mizahî Roman

-- 5 --

Yazan: DİKEN

Dilenemem a? Saati elli kuruşa mahalle kızlarına piyano dersi de veremem. O halde? Behzadın metresi olmayı şeref saysın şırfıntı! yarın öbürgün tercemei halim yazıldığı, yıldönümlerim kutlulandığı zaman o da benim şöhretimden sebeplenecek değil mi? Fakat nerede onda o anlayış? Karı değil, gübre!

Behlül:

— Belki hastadır? diyecek oldu.

Behzat Akif köpürdü:

— Bir b..u yok! acı patlıcanı kırağımı çalar hiç? Hem farzedelim ki hastadır, geberiyor.. İnsan birini gönderip de benim ne olduğumu, ne yaptığımı sordurmaz mı? Bugünkü günde bir tek meteliğim yok. Aç kaldığım birşey değil; fakat tütünsüz, rakısız ne yaparım ben? Dün akşam köşedeki bakkalı tongaya bastırıp bir doksan sekizlik şişe ile bir paket sigara aldım, sen misin demedi. Herif bir daha, dünyada vermez. Halbuki benim ilham kaynağım bunlar.

Elile, ocağın içini dolduran boş şişeleri gösteriyordu. Behlül ondan pişkin olduğunu ispat etti.

— İyi ama, dedi, sormak ayıp olmasın: bu şişeleri ne diye tutuyorsun?

— Ne yapayım ya?

— Okut. Bir günlük rakı ve sigara paran çıkar.

Dâhi durdu.

— Sahi be! düşünmemiştim. Lâkin ne faydası var? İnsanın ömrü bir günden ibaret değil ki!

Pis pis düşünceye varmıştı. Onun bu dakikadaki haleti ruhiyesinden, Behlül istifade etmek istedi.

— Operet teklifimi kabul etsen, bu sıkıntılardan kurtulurduk, işte! dedi.

Behzat Akif başını kaldırdı, dostunun yüzüne hazin hazin baktı.

— Evet..

Ve, ricatinden utanarak, talihsizliğe kurban gitmiş mağlûp bir kumandan gibi, kekeliyerek ilâve etti:

— Haklısın, başka çare yok.

— Hah, şöyle, yola gel!

— 2 —

Tam bu sırada, Behlülün, girerken kapamayı ihmal ettiği sokak kapısından içeriye saraylı girdi.

— Ay! dedi, Behlül bey de burada imiş!

Behzat Akif hayretle, kadının karşısına dikildi.

— Ne arıyorsun burada? Defol! çık! diye bağırdı.

Şehbal aldırış bile etmedi. Ressama hitap ederek:

— Hoş geldiniz! dedi.

— Hoş bulduk.

— Nasılsınız?

— Teşekkür ederim. İyiyim. Siz?

Öfkeden yanakları mosmor kesilen Behzat, yine haykırdı:

— Sana diyorum: Defol buradan! işitmiyor musun? Behlül! Sepetle şu kaltağı, yoksa ben şimdi maşa ile tutup atacağım.

Saraylı, hiç istifini bozmadı:

— Sus! dedi. Çok söylenme! bak, sana neler getirdim!

Filhakika, Şehbal hanımın üç hassası vardı: Küfüre, dayağa aldırmaz, bir ayak üstünde kırk tane yalan birden uydurur ve dostunun ziyaretine geldikçe mutlaka ona hediyeler getirirdi.

Elindeki bavul yavrusunun içinden birer kese kâğıdı kahve, şeker, leblebi, birer şişe de konyakla rakı çıkardı, kenarda duran topal masanın üzerine dizdi.

Behzat Akif yumuşamıştı. Fakat teşekkür edecek yerde:

— Haniya sigara? Diye sordu.

— Kolay! onu da şuradan aldırırız.

Saraylı, sevgilisinin hâlâ devam eden homurdanmasına aldırmıyarak, odanın içinde dolaşmıya, süpürge, faraş aramıya koyulmuştu. Yerlerdeki kir bulaşmasın diye beline soktuğu etekleri, sıkı ipek çorapların içinde birer domuz sucuğu gibi duran kalın ve biçimsiz bacaklarını meydana çıkarmıştı. Behzat Akifin mahmur gözleri bir müddet bu manzaraya takılı kaldı.

Tuhaf şey! bu galat duygulu sanatkârın üzerinde, çirkin ve müstekreh manzaralar heyecan uyandırıyordu. Bunu, şu cümle ile ifade etti:

— Ulan! kaç gündür nerede idin. be? Göreceğim geldi. Beni ektin sandım da, yedi sinsileni bol bol kalaylıyordum.

Artık öfkesi büsbütün geçmişti; ve hâlâ rakıdan dumanlı kafasının içinde esrarengiz hayaller canlanıyordu. Dünyaya hiç bir ihtirasla gelmiş olmıyan bu saf adam için, maddî ihtiyaçları tatmin edildikten sonra, geride endişe namına birşey kalmıyordu. Ondaki sanat aşkı bile, ciddiyetine yalnız kendi inandığı bir keyfiyetti. Bir kap sıcak yemek, bir şişe içki, bir paket tütün, bir kadının da sıcak nüvazişleri onun hayatını doldurmıya tamamile kâfi geliyordu.

Lâkin bunlardan biri eksik olmayı görsün. O vakit de koca musikişinas tanınmaz bir mahlûk oluyordu.

Behlül Dânâ, ogün orada daha fazla. oturmanın, bu barış görüş başlangıcını ihlâl edeceğini anlıyarak, nezaketen çekildi.

— 3 —

Kızgın bir yaz güneşinin altında taban teperek Çiftehavuzlara döndüğü zaman, Behlül, evde Şadümanı buldu. Tesadüf, o gün onun da aklına esmiş, kalkmış gelivermişti. Dostunun, sabahları Kadıköyüne arkadaşını yoklamıya gider olduğunu bildiği halde, cilve olsun için, sitemkâr bir tavır takınarak:

— Nerelerde sürttün? Diye sordu.

— Devam edecek —

Letafet Basımevi

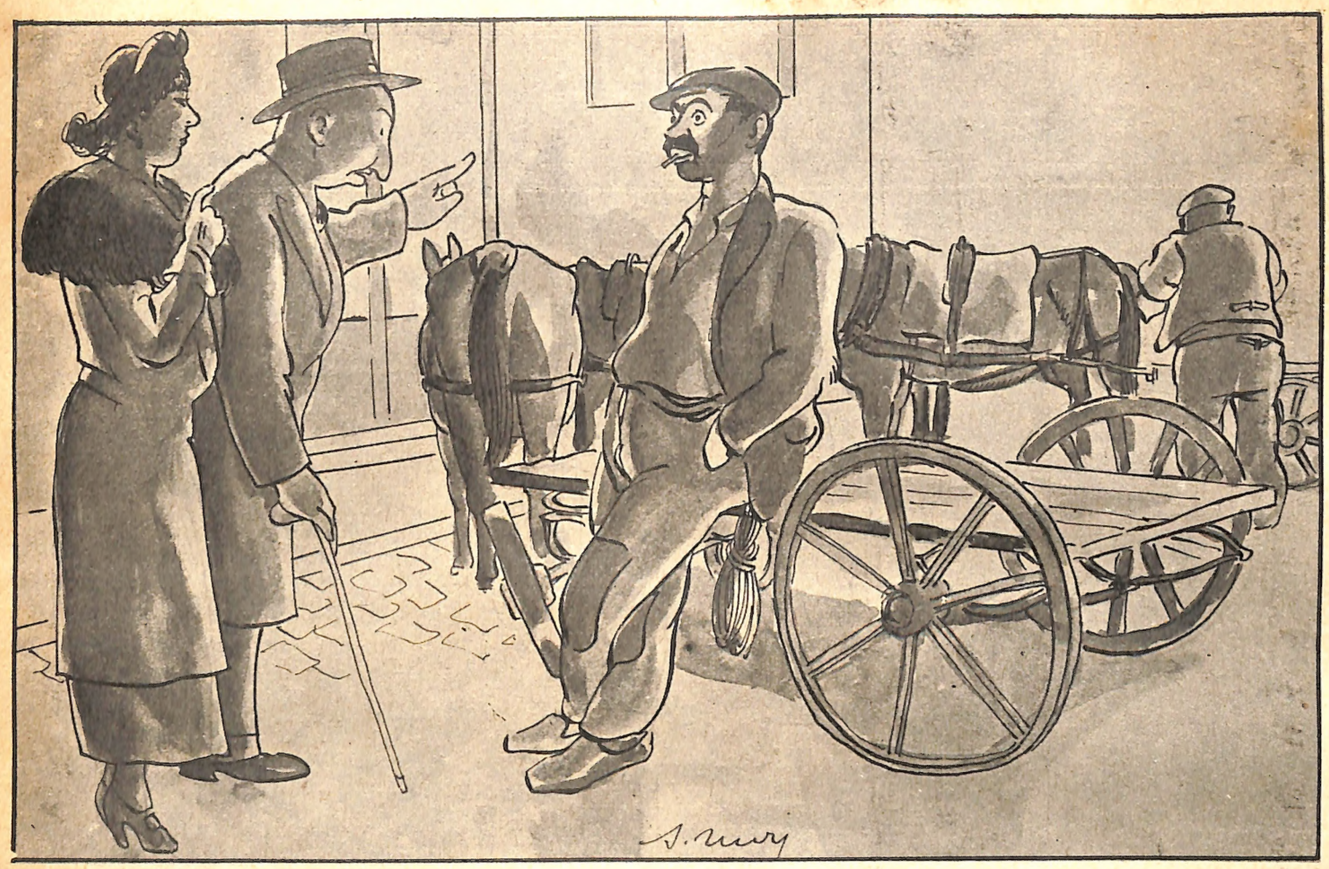

— Gürültüden uyuyamıyoruz... Şu tekerleklerinize lâstik koysanıza!...
— Siz kulaklarınıza pamuk tıkasanız daha ucuz olmaz mı?

Siz geldiniz ya

Abdülhamit devrinin gedikli şehislâmı Cemalettin efendi, Mısıra giden bir tanıdığına bir Mısır eşeği ısmarlamıştı. Bu zat Mısıra gitti, döndü. Şehislâmı ziyarete gittiği gün, eşeği unuttuğunu hatırlıyarak Cemalettin efendiye:

— Efendimiz, size Mısırdan bir eşek getirecekdim. Fakat maalesef unuttum. Şimdi zatıalinizi görünce hatırladım.

Zeki şehislâm bu sözdeki tahkir edasına şöyle mukabele etti:

— Ne beis var efendim. Siz geldiniz ya!.

ASAYİŞ MESELESİ

Abdülhamidin zaptiye nazırı Şefik paşa, istibdada karşı atıp tutan gençleri avlamak işinde çok maharet gösterirdi. Fakat o devirde İstanbulda günde yirmi cinayet işlenirdi. Zaptiye memurları, beli saldırmalı haydutların karşısında bir şey yapamazlar, katiller İstanbul sokaklarında suçsuzlardan daha serbest gezerlerdi.

Zamanın sadrazamı bir gün Şefik paşayı yanına çağırdı:

— Paşa, dedi, İstanbulun kenar mahallelerini bir kere teftiş buyurursanız isabet olur.

Şefik paşa hiç istifini bozmadan şu cevabı verdi:

— Evet paşa hazretleri, fikri devletiniz çok muvafık. Bunu esasen bendeniz de düşünüyorum. Fakat asayişin düzelmesini bekliyorum.

TEŞHİS

Doktor hastayı dinledi, tansiyonunu ölçtü, düşündü, düşündü, neden sonra doğruldu:

— Hayret! dedi, benim teşhisime göre sizin bundan tam on beş sene evvel ölmüş olmanız lâzım!..

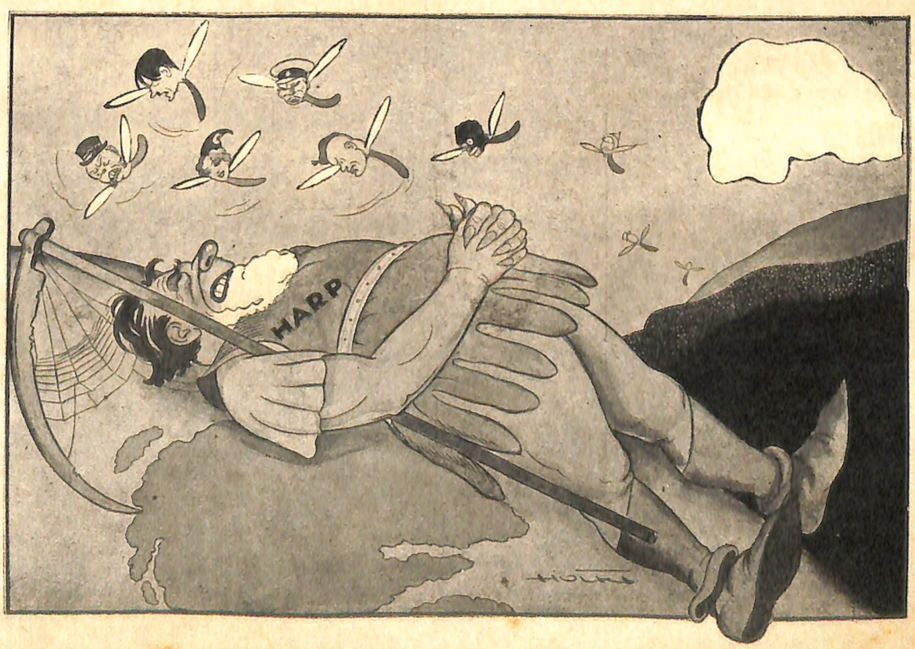

Harp — Sivrisinekler yine tepemde vızlamağa başladılar... Birkaçını ezmeyince rahat uyumak nasip olmıyacak!...

Ademi İktidara

Karşı

Hormobin

Tabletleri

Galata Postakutusu 1255 Hormobin

Okuyucularımıza :

Gazetemizin günü geçmiş sayılarını Türkiye hudutları dahilinde ve haricindeki bütün bayilerimizden ayni fiyatla tedarik edebilirsiniz. Arzu eden okuyucular günü geçmiş sayıların bedellerini posta pulu olarak idarehanemize gönderebilirler. Mektuplarını alır almaz gazetelerini derhal sevkederiz.

Romatizma

ve SİYATİK AĞRILARINA

PİMANOL

birebirdir. Üşüterek arkanızı, vücüdünüzü ağrı, sızı kapladı ise (PİMANOL) sürünüz. Derhal geçirir. Vücudü kızdırır, soğuğun ciğerlere işlemesine, zatülcenp ve zatürreenin başlamasına mani olur.

Herkese lâzım bir eser

MEŞHUR ★ ADAMLAR

1 inci ve 2 inci cildi çıktı. 3 üncü cildi tamamlanmak üzeredir.

"Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ Türkiyede ilk defa olarak tam ve mükemmel bir şekilde meydana konan biyografi eseridir. Hâdiselere karışıp tarihte isim bırakan bütün şahsiyetler, hüviyetlerile ve karakterlerile tesbit edilmiştir. Bu itibarla "Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ her meslek mensubunun kütüphanesinde bulunmak lâzımdır. Üçüncü cildi de yakında tamamlanacaktır. Her cildin fiatı 3 liradır. Muallim, talebe ve zabitler için hususî tarife tatbik edilir. Ayrıca posta ücreti alınmaz.

Meşhur adamlar Ansiklopedisi her kütüphanenin en değerli eseridir. Bu güzel Ansiklopedinin zengin sahifelerinde her aradığınız meşhur adamın ismini, hayatını ve resmini bulacaksınız.

SIHHÎ AĞIZLIKLAR

Sigaranın nikotinini kâmilen çeken Alman doktor Apostel'in en son icadı.

Şatış yeri : Sultanhamam, kebabcı karşısında Sahibinin Sesi mağazası. Ağızlıklar üzerinde Doktor Apostel'in imzasına dikkat.

Anadoludan arzu edenler İstanbul posta kutusu 180 adresine yazdıklarında sipariş, posta ile tediyeli olarak derhal gönderilir.

Karikatür

Uluslar Kurumunun 1 Nisan Hediyesi

Ahmed Sait Basımevi İmtiyazı alan ve neşriyatı idare eden : T. Şükrü